

съ кровь топлу отъ кою се дигаше и пара ищеше да ю забодє въ груди свои ; но го удержаха овыя що стоеха около него.

Бѣдный юноша падна въ кровь свою ; очи его се покрыха отъ смертнующь сѣнь, кои отворивъ давиди бѣлый свѣтъ, 'едва го видѣ и не може да го гледа, затвори пакъ вѣчно. Като единъ красенъ кринъ пресеченъ сосъ рало отъ корень, пада безсиленъ повехналъ въ средъ поля ; макаръ и да не изгуби юще оживителнующь свою бѣлнну, и оную свѣтлостъ що увеселява очи, но земля го не храни вече, и животъ неговъ се угасува : тако и Идоменеевый сынъ погнасе неблагоутробно на растящія години возраста своего, като едно крехко радостотворно цвѣтїе, немилостиво се пресѣче въ младѣйшую свою возрастъ.

Отецъ неговъ, отъ великую свою скорбь, стана нечувственъ ; не знаеше гдѣ се нахожда, ни що е сотворилъ, или що требова да сотвори ; изумленъ обходеше градъ и тѣрсеше сына своего.

Народъ умилосерденъ заради бѣднаго случая сына, и ужасенъ заради варварское дѣло отца, викаше че праведнїи Бози лишиха Идоменеа отъ чувства. Гнѣвъ нихенъ дава имъ оружїя, и безъ никакво забавленїе зематъ тояги и каменїе ; смущенїе налива въ сердца всѣхъ единъ смертоносенъ ядъ. Критїани, разумнїи Критїани, забораваха мудростъ коя имъ бѣше толко любезна ; они не познаваха вече братанца мудраго Миносеа. Друзи Идоменеови не обрѣтше за него друго избавленїе, само това да го врънатъ въ корабли неговы ; за това вшєдше съ него въ нихъ, предаватсе воли морской. Идоменей пришедъ въ себе си, благодари имъ че го извадиха отъ єдну